

Rolnummer 5372
Arrest nr. 15/2013 van 21 februari 2013

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de wet van 2 december 2011 houdende bekrachtiging van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 27 mei 2004 betreffende de omzetting van Brussels International Airport Company (BIAC) in een naamloze vennootschap van privaatrecht en betreffende de luchthaveninstallaties en van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 21 juni 2004 betreffende de toekenning van de exploitatielicentie van de luchthaven Brussel-Nationaal aan de naamloze vennootschap BIAC en tot wijziging van de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen betreffende Mobiliteit wat de verlenging van de termijn van bekrachtiging betreft, ingesteld door Joannes Wienen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, E. Derycke, J. Spreutels en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 maart 2012 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 28 maart 2012, is beroep tot vernietiging ingesteld van de wet van 2 december 2011 houdende bekrachtiging van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 27 mei 2004 betreffende de omzetting van Brussels International Airport Company (BIAC) in een naamloze vennootschap van privaatrecht en betreffende de luchthaveninstallaties en van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 21 juni 2004 betreffende de toekenning van de exploitatielicentie van de luchthaven Brussel-Nationaal aan de naamloze vennootschap BIAC en tot wijziging van de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen betreffende Mobiliteit wat de verlenging van de termijn van bekrachtiging betreft (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 december 2011, derde editie) door Joannes Wienen, wonende te 2950 Kapellen, Kastanjedreef 73.

Memories en memories van wederantwoord zijn ingediend door :

- Luc De Ryck, wonende te 9500 Geraardsbergen, Zikastraat 30;
- de nv « The Brussels Airport Company », met maatschappelijke zetel te 1030 Brussel, Auguste Reyerslaan 80;
- de Ministerraad.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 18 december 2012 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. P. Vande Castele, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de verzoekende partij en voor Luc De Ryck;
  - . Mr. G. van Thuyne en Mr. F. Goossens, advocaten bij de balie te Brussel, voor de nv « The Brussels Airport Company »;
  - . Mr. A. Poppe *loco* Mr. E. Jacobowitz, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het belang

A.1. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partij. Hij wijst erop dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde dat de bestreden wet haar een nadeel zou berokkenen.

A.2. L. De Ryck, eerste tussenkomende partij, voert aan dat de bestreden bepalingen alle mogelijke gebruikers aanbelangen, met inbegrip van de luchthavenpassagiers. Vermits de verzoekende partij en zichzelf (mogelijke) gebruikers zijn van de luchthaven Brussel-Nationaal, hebben zij een rechtmatig belang. De tussenkomende partij voegt hieraan toe dat zij tot voor kort directeur was van de Dienst Regulering van het Spoorwegvervoer en van de Exploitatie van de Luchthaven Brussel-Nationaal, zijnde de economische regulator die controle uitoefent op de vergoedingen die de luchthavenexploitant ontvangt van de luchtvaartmaatschappijen en van de passagiers. Zij zet uiteen dat zij werd ontslagen wegens dringende redenen omdat zij de onafhankelijkheid van de Dienst Regulering trachtte te waarborgen door zich te verzetten tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Mobiliteit die het tariefsysteem en de tariefformule voor de luchthaven Brussel-Nationaal bepaalde voor de periode van april 2011 tot maart 2016. Volgens haar heeft zij bijgevolg een moreel belang bij haar tussenkomst vermits het beroep voor het Hof een twistpunt betreft dat heeft geleid tot haar eigen ontslag om dringende redenen. De tussenkomende partij wijst nog erop dat zij tevens een klacht bij de Europese Commissie heeft ingediend, vermits het huidige statuut van de Dienst Regulering strijdig is met de bepalingen van de Europese richtlijnen 2001/14/EG en 2007/58/EG, meer bepaald wat de onafhankelijkheid van de Dienst Regulering ten opzichte van de minister en zijn administratie betreft.

A.3. De nv « The Brussels Airport Company » (hierna : nv « TBAC »), tweede tussenkomende partij, is van oordeel dat de bestreden bepalingen de situatie van de verzoekende partij geenszins rechtstreeks of ongunstig kunnen raken.

A.4.1. De verzoekende partij voert allereerst aan dat de exceptie van de Ministerraad niet is gemotiveerd en bijgevolg onduidelijk is.

Volgens de verzoekende partij heeft het beroep als inzet te weten of de luchthavenregulator onafhankelijk kan blijven optreden, dan wel of hij onder het toezicht van de minister of de Koning valt. Aangezien de bestreden bepalingen die laatste optie mogelijk maken, ziet de verzoekende partij niet in waarom zij hiertegen niet zou mogen opkomen bij het Hof. Zij wijst erop dat zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Raad van State tegen het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 27 mei 2004 betreffende de omzetting van Brussels International Airport Company (BIAC) in een naamloze vennootschap van privaatrecht en betreffende de luchthaveninstallaties, dat bij de bestreden wet van 2 december 2011 is bekrachtigd.

Nog volgens de verzoekende partij bepaalt de luchthavenregulator de tariefformule en controleert hij de bedragen die de luchthavenexploitant kan opleggen. Inzet van die controle is volgens haar de vergoedingen die passagiers betalen. Zij leidt hieruit af dat de bestreden bepalingen nadelig zijn vermits de beslissingen van een voorheen onafhankelijke regulator ongedaan kunnen worden gemaakt door de minister of de Regering. Zij is van oordeel dat het kennelijk onredelijk zou zijn te verwachten dat bij elke betaling van een luchthavenvergoeding een passagier een procedure zou instellen waarbij hij dan bij wijze van exceptie de bevoegdheid zou betwisten van de minister die de tariefverhoging heeft goedgekeurd.

De verzoekende partij wijst ook erop dat zij in de middelen de schending aanvoert van de richtlijn 2009/12/EG van 11 maart 2009 inzake luchthavengelden omdat aan de onafhankelijkheid van de luchthavenregulator wordt geraakt. Volgens haar moet een regeling waarbij de onafhankelijkheid van de regulator in strijd met de richtlijn wordt beperkt, kunnen worden betwist bij een nationale rechter. Zij besluit dat het Unierecht zich ertegen zou verzetten dat haar de toegang tot het Hof wordt ontnomen.

A.4.2. Wat meer bepaald het arrest nr. 74/2012 van 12 juni 2012 betreft, betoogt de verzoekende partij dat dit arrest, waarin het Hof tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep heeft besloten, te dezen niet kan worden overgenomen. In de zaak die tot dat arrest heeft geleid, waren immers de wetten van 13 maart 2011 en van 29 april 2011 aan de orde waarin aan de Koning een algemene bevoegdheid werd toegekend om bij koninklijk

besluit de regelgeving met betrekking tot de luchthaven Brussel-Nationaal vast te stellen. De thans bestreden wet verschilt van die wetten doordat zij een concrete, nieuwe regeling, door de Koning aangenomen, bekrachtigt. Voortaan heeft de minister ook een beslissingsbevoegdheid inzake het tariefsysteem die hij destijds niet had, wat tot een verhoging van de luchthavengelden kan leiden.

De verzoekende partij is het niet eens met de in het arrest nr. 74/2012 vermelde zienswijze volgens welke de door de richtlijn 2009/12/EG geregelde luchthavengelden niet rechtstreeks door de passagiers dienen te worden betaald. Niet alleen zullen de verhogingen *de facto* aan de passagiers worden doorberekend, maar bovendien lijkt het Hof de verordening (EG) nr. 1008/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 2008 inzake gemeenschappelijke regels voor de exploitatie van luchtdiensten in de Gemeenschap uit het oog te hebben verloren. In die verordening is in een « informatie en non-discriminatie »-plicht van de klanten met betrekking tot passagiers- en luchttarieven voorzien. Dat recht op informatie impliceert ook het recht om voor een nationale rechter de regelgeving te betwisten op grond waarvan belastingen, heffingen en vergoedingen worden bepaald. Het belang van de verzoekende partij afwijzen op grond van een restrictieve lezing van de richtlijn 2009/12/EG, zoals het Hof in het arrest nr. 74/2012 heeft gedaan, is vanuit het standpunt van het Unierecht problematisch. Daarom vraagt de verzoekende partij dat het Hof twee prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie zou stellen omtrent de interpretatie en de draagwijdte van de richtlijn 2009/12/EG. Het antwoord van het Europees Hof zal het onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep van de verzoekende partij (mee) bepalen.

A.4.3. Wat de exceptie van niet-ontvankelijkheid betreft, die door de nv « TBAC », tweede tussenkomende partij, wordt opgeworpen, verwijst de verzoekende partij in essentie naar haar weerlegging, voormeld, van een soortgelijke exceptie van de Ministerraad, waaruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk haar belang bij het huidige beroep heeft aangetoond.

A.5. L. De Ryck, eerste tussenkomende partij, sluit zich volledig aan bij het standpunt van de verzoekende partij.

A.6.1. Volgens de Ministerraad blijkt uit het arrest nr. 74/2012 dat de verzoekende partij niet van een belang deed blijken bij haar beroep tot vernietiging van de wetten van 13 maart 2011 en 29 april 2011, vermits de bestreden bepalingen niets uit te staan hebben met de vaststelling van de luchthavengelden. Voorts heeft het Hof in dat arrest terecht geoordeeld dat de richtlijn 2009/12/EG, noch enige andere bepaling van het Unierecht, eraan in de weg staat dat een beroep tot vernietiging bij ontstentenis van belang wordt afgewezen. Ten slotte heeft het Hof vastgesteld dat de voormelde richtlijn zich richt naar de luchthavengebruiker en dus niet naar de passagier.

De Ministerraad ziet niet in hoe de verordening (EG) nr. 1008/2008 te dezen nuttig kan worden aangevoerd. Allereerst laat de verzoekende partij na een onderscheid te maken tussen, enerzijds, luchthavengelden in de zin van het nationale recht en, anderzijds, tarieven voor luchtdiensten in de zin van de voormelde verordening. Die verordening heeft betrekking op de prijzen van luchtdiensten en op de transparantie waartoe de maatschappijen inzake de prijzen van luchtdiensten zijn gehouden en niet op de sommen die de maatschappijen moeten betalen aan de exploitanten van de luchthavens voor de gereguleerde activiteiten. Bovendien heeft die verordening niets uit te staan met de beslissingsbevoegdheid van de uitvoerende macht inzake het vaststellen van een formule voor de berekening van het tarief en de controle op het tariefsysteem.

In elk geval heeft het onderwerp van het beroep geen betrekking op het vaststellen van de tarieven die door de luchthavengebruiker dienen te worden betaald. De bestreden wet strekt enkel ertoe een koninklijk besluit te bekrachtigen op grond waarvan de minister controle uitoefent op de formule om het tarief vast te stellen en op de wijzigingen van het tariefsysteem door de nv « TBAC ». Vermits die bepalingen uitsluitend betrekking hebben op de actoren die bij het besluitvormingsproces inzake de tariefberekening en -controle zijn betrokken, kan de verzoekende partij, als particulier, geen enkel persoonlijk belang bij de vernietiging doen gelden. Zelfs indien de luchthavengelden in de zin van de richtlijn 2009/12/EG met de bestreden wet zouden worden vastgelegd, *quod non*, dan nog dient volgens de Ministerraad te worden vastgesteld dat die bijdragen uitsluitend door de luchthavengebruikers - en niet door de passagiers - dienen te worden betaald. De situatie van de verzoekende partij wordt aldus niet rechtstreeks en ongunstig geraakt. Het belang mag niet louter hypothetisch zijn.

Bovendien kan de verzoekende partij zich tot de Raad van State wenden om de beslissing te bestrijden waarbij de tariefformule wordt vastgelegd. Daarom dienen volgens de Ministerraad de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet te worden gesteld, vermits het antwoord van dat Hof niet noodzakelijk is om in deze zaak uitspraak te doen. Overigens laat de

richtlijn 2009/12/EG geen ruimte voor interpretatie, vermits uit artikel 2, punt 4), ervan blijkt dat het toepassingsgebied van de richtlijn tot de luchthavengebruikers is beperkt, met uitsluiting van de passagiers.

A.6.2. De eerste tussenkomende partij doet volgens de Ministerraad evenmin van een belang blijken. De eventuele vernietiging van de bestreden wet kan de vermeende morele schade die die partij door haar ontslag zou hebben geleden, niet herstellen.

A.7.1. De nv « TBAC », tweede tussenkomende partij, is van oordeel dat noch de verzoekende partij, noch de eerste tussenkomende partij van een belang doet blijken, vermits de bestreden wet hun situatie niet rechtstreeks en persoonlijk kan raken. Het belang mag niet louter hypothetisch zijn. Door zich te beroepen op het belang dat de luchthavenpassagiers bij de vernietiging van de bestreden wet zouden hebben, tonen die partijen niet aan dat er een voldoende geïndividualiseerd verband tussen hen en de bestreden wet zou bestaan. De *actio popularis* is niet toelaatbaar.

A.7.2. De nv « TBAC » betoogt dat het niet noodzakelijk is het Hof van Justitie van de Europese Unie prejudicieel te ondervragen, zoals de verzoekende partij vraagt. De verzoekende partij lijkt voorbij te gaan aan het gegeven dat de verordening (EG) nr. 1008/2008 en de richtlijn 2009/12/EG een verschillend toepassingsgebied hebben: de verordening is enkel op luchtvaartmaatschappijen van toepassing, terwijl de richtlijn beoogt gemeenschappelijke beginselen vast te stellen voor het heffen van luchthavengelden. De definitie van « luchthavengelden », zoals opgenomen in artikel 2, punt 4), van de richtlijn is voldoende duidelijk, zodat geen twijfel kan bestaan over de interpretatie hiervan. Overigens houdt de bestreden wet geen verband met de definitie van « luchthavengelden », zoals in het voormelde artikel 2, punt 4), opgenomen, noch met de bepalingen van de verordening (EG) nr. 1008/2008. De bestreden wet bekrachtigt enkel de koninklijke besluiten van 12 mei 2011 die, enerzijds, de procedure tot het vaststellen van wijzigingen of goedkeuring van het tariefstelsel en de formule voor tariefcontrole wijzigen en, anderzijds, de bepalingen inzake informatie-uitwisseling tussen de nv « TBAC » en de luchtvaartmaatschappijen tijdens de meerjarige consultaties wijzigen.

Ten aanzien van de middelen

A.8. Na het wettelijke kader te hebben uiteengezet, voert de verzoekende partij twee middelen aan.

In een eerste middel voert zij de schending aan van de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met, enerzijds, de artikelen 33, 36, 75, 76, 105 en 108 van de Grondwet en de algemene beginselen van de scheiding der machten en van de hiërarchie van de normen en, anderzijds, de richtlijn 2009/12/EG van 11 maart 2009 inzake luchthavengelden, en het beginsel van de gemeenschapstrouw. Volgens de verzoekende partij waarborgen de voormelde grondwetsbepalingen en de algemene beginselen van de scheiding der machten en van de hiërarchie van de normen dat van kracht zijnde wettelijke bepalingen enkel kunnen worden gewijzigd, aangevuld, vervangen of opgeheven door de wetgever, zijnde een democratisch verkozen beraadslagende vergadering. Zij wijst ook erop dat het Unierecht en het beginsel van de gemeenschapstrouw de lidstaten verplichten om tijdig richtlijnen om te zetten in het nationale recht en om zich te onthouden van maatregelen die ingaan tegen de doelstellingen en de voorschriften van het Unierecht.

In haar memorie van antwoord vraagt de verzoekende partij dat een derde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie zou worden gesteld over de interpretatie van artikel 11 van de voormelde richtlijn 2009/12/EG.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, al dan niet in samenhang gelezen met, enerzijds, de algemene beginselen van het verbod van retroactiviteit, de rechtszekerheid en de rechtsstaat en, anderzijds, de richtlijn 2009/12/EG.

A.9. L. De Ryck sluit zich volledig aan bij het verzoekschrift en de memorie van antwoord van de verzoekende partij.

A.10. Volgens de Ministerraad en de nv « TABC » zijn de twee middelen geheel of gedeeltelijk onontvankelijk en zijn ze in elk geval ongegrond.

- B -

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep

B.1.1. De verzoekende partij vordert de vernietiging van de wet van 2 december 2011 houdende bekrachtiging van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 27 mei 2004 betreffende de omzetting van Brussels International Airport Company (BIAC) in een naamloze vennootschap van privaatrecht en betreffende de luchthaveninstallaties en van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 21 juni 2004 betreffende de toekenning van de exploitatielicentie van de luchthaven Brussel-Nationaal aan de naamloze vennootschap BIAC en tot wijziging van de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen betreffende Mobiliteit wat de verlenging van de termijn van bekrachtiging betreft.

B.1.2. De wet van 2 december 2011 bepaalt :

« Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2. Het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 27 mei 2004 betreffende de omzetting van *Brussels International Airport Company* (BIAC) in een naamloze vennootschap van privaatrecht en betreffende de luchthaveninstallaties wordt bekrachtigd met ingang van 23 mei 2011 met terugwerkende kracht tot op deze datum om redenen van continuïteit van bestuur.

Art. 3. Het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 21 juni 2004 betreffende de toekenning van de exploitatielicentie van de luchthaven Brussel-Nationaal aan de naamloze vennootschap BIAC wordt bekrachtigd met ingang van 23 mei 2011 met terugwerkende kracht tot op deze datum om redenen van continuïteit van bestuur.

Art. 4. In artikel 8, § 2, van de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen betreffende Mobiliteit worden de woorden ‘ zes maanden ’ vervangen door de woorden ‘ zeven maanden ’.

Art. 5. Deze wet treedt in werking de dag waarop ze in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt ».

B.1.3. In de parlementaire voorbereiding werd de bestreden wet van 2 december 2011 als volgt toegelicht :

« [De staatssecretaris voor Mobiliteit] verduidelijkt dat de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen betreffende Mobiliteit de Koning de bevoegdheid heeft gegeven om alle nuttige maatregelen inzake de economische regulering van de luchthaven Brussel-Nationaal te nemen, om enerzijds deze regulering te moderniseren en om anderzijds richtlijn 2009/12/EG met betrekking tot luchthavengelden om te zetten. In uitvoering van deze wet van 13 maart 2011 werden op 12 mei 2011 twee koninklijke besluiten, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, uitgevaardigd inzake de economische regulering van de luchthaven Brussel-Nationaal. Deze koninklijke besluiten zijn in werking getreden op 23 mei 2011. Het sluitstuk van de modernisering van de economische regulering voor de luchthaven van Brussel-Nationaal is de bekrachtiging van de koninklijke besluiten bij wet. Artikel 8, § 2, van de wet van 13 maart 2011 stelt immers :

‘ De besluiten die krachtens artikel 6 worden vastgesteld, worden geacht nooit uitwerking te hebben gehad indien zij niet bij wet zijn bekrachtigd binnen de zes maanden na de datum van hun inwerkingtreding. Deze bekrachtiging heeft uitwerking met ingang van deze datum. ’

Doordat er wettelijk een termijn is opgelegd voor de bekrachtiging van de koninklijke besluiten (namelijk zes maanden na de datum van inwerkingtreding), zal de toekomstige regering hiervoor niet tijdig een wetsontwerp kunnen indienen.

Dit wetgevend initiatief om de wettelijke bekrachtiging tijdig tot stand te brengen, werd genomen door de Kamer van volksvertegenwoordigers. De staatssecretaris verzoekt de Senaat om, zoals de Kamer van volksvertegenwoordigers, voorliggend wetsontwerp aan te nemen dat ertoe strekt de termijn van zes maanden met één maand te verlengen zodat de omzetting van de Europese regelgeving op een rechtsgeldige en correcte manier zou kunnen worden bekrachtigd » (*Parl. St.*, Senaat, 2011-2012, nr. 5-1315/2, pp. 3-4).

B.2. Dezelfde verzoekende partij heeft eerder een beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 6, 7 en 8 van de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen betreffende Mobiliteit en van de wet van 29 april 2011 tot wijziging van de wet van 13 maart 2011 houdende diverse bepalingen inzake Mobiliteit wat de verlenging van de termijn van de bevoegdheid toegekend aan de Koning betreft.

Bij zijn arrest nr. 74/2012 van 12 juni 2012 heeft het Hof dat beroep verworpen, omdat de verzoekende partij niet van het vereiste belang deed blijken.

Ten aanzien van het belang

B.3. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier

situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt; bijgevolg is de *actio popularis* niet toelaatbaar.

B.4. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van het beroep omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de gevorderde vernietiging.

B.5. Ter verantwoording van haar belang voert de verzoekende partij aan dat de bestreden bepalingen voor haar nadelig zijn, vermits ten gevolge ervan de beslissingen van de Dienst Regulering van het Spoorwegvervoer en van de exploitatie van de luchthaven Brussel-Nationaal ongedaan kunnen worden gemaakt door de minister, wat ertoe zou leiden dat de luchthavenvergoedingen die passagiers van de luchthaven Brussel-Nationaal betalen, zouden worden verhoogd.

De verzoekende partij wijst nog erop dat de thans bestreden wet verschilt van de voormelde wetten van 13 maart 2011 en 29 april 2011 waarover het Hof in zijn voormelde arrest nr. 74/2012 uitspraak heeft gedaan, doordat zij een concrete, nieuwe regeling, door de Koning aangenomen, bekrachtigt. Voortaan zou de minister ook een beslissingsbevoegdheid inzake het tariefsysteem hebben die hij destijds niet had, wat tot een verhoging van de luchthavengelden zou kunnen leiden.

B.6.1. De bestreden wet bekrachtigt met terugwerkende kracht tot 23 mei 2011 de twee voormelde koninklijke besluiten van 12 mei 2011 « om redenen van continuïteit van bestuur » en vervangt, in artikel 8, § 2, van de voormelde wet van 13 maart 2011, de woorden « zes maanden » door de woorden « zeven maanden ».

De wijzigingen door de koninklijke besluiten van 12 mei 2011 hebben betrekking op,

- enerzijds, de procedure tot vaststelling van de formule voor de tariefcontrole van de inkomsten die de nv « The Brussels Airport Company » (hierna : nv « TBAC ») kan ontvangen als houder van de exploitatie van de luchthaveninstallaties, respectievelijk de vaststelling van het tariefsysteem van de luchthavenvergoedingen, na raadpleging van de « gebruikers », waarmee zijn bedoeld « elke natuurlijke of rechtspersoon die via luchtverkeer passagiers, bagage, post of vracht van of naar luchthaveninstallaties vervoert » (artikel 1, 9°, van het koninklijk besluit van 27 mei 2004);

- anderzijds, de informatie die de nv « TBAC » met de « gebruikers » dient uit te wisselen, waarmee zijn bedoeld « de luchtvaartmaatschappijen die opereren vanaf de luchthaven Brussel-Nationaal » (artikel 1, 28°, van het koninklijk besluit van 21 juni 2004).

B.6.2. De bestreden bepalingen hebben geen betrekking op de luchthavenvergoedingen die passagiers van de luchthaven Brussel-Nationaal moeten betalen.

B.6.3. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de onafhankelijkheid van de Dienst Regulering van het Spoorwegvervoer en van de exploitatie van de luchthaven Brussel-Nationaal niet wordt gewaarborgd, viseert ze in werkelijkheid artikel 8 van het koninklijk besluit van 12 mei 2011 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 27 mei 2004 betreffende de omzetting van Brussels International Airport Company (BIAC) in een naamloze vennootschap van privaatrecht en betreffende de luchthaveninstallaties, dat bepaalt dat het tariefsysteem en elke wijziging ervan vastgesteld door de economisch regulerende overheid zijn onderworpen aan een beslissing van de minister.

B.6.4. Het feit dat passagiers van de luchthaven Brussel-Nationaal mogelijkerwijs hogere luchthavenvergoedingen zullen moeten betalen, vloeit niet voort uit de bestreden bepalingen, maar uit het gebruik dat de minister in voorkomend geval van zijn hiervoor vermelde beslissingsbevoegdheid maakt.

B.7.1. De verzoekende partij voert tevens aan dat, vermits zij de schending aanvoert van de richtlijn 2009/12/EG van 11 maart 2009 inzake luchthavengelden, het Unierecht zich ertegen zou verzetten dat haar vordering niet ontvankelijk wordt verklaard.

B.7.2. Bij ontstentenis van een desbetreffende Unieregeling is het een aangelegenheid van de interne rechtsorde van elke lidstaat om de bevoegde rechter aan te wijzen en de procesregels te geven voor rechtsvorderingen die ertoe strekken de rechten te beschermen die de justitiabelen aan het Unierecht ontlenu, mits die regels niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke nationale vorderingen gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel), en zij de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) (HvJ, 14 december 1995, C-430/93 en

C-431/93, *Van Schijndel en Van Veen*, punt 17; 9 december 2003, C-129/00, *Commissie/Italië*, punt 25; 7 juni 2007, C-222/05 tot C-225/05, *van der Weerd e.a.*, punt 28).

B.7.3. Het vereiste over een belang te beschikken geldt zonder onderscheid voor elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt en is niet van die aard dat het de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk maakt. Dat is des te meer het geval daar de luchthavengelden waarvan de heffing wordt geregeld door de richtlijn 2009/12/EG, moeten worden betaald door de luchthavengebruikers, zijnde « iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die naar of vanaf de desbetreffende luchthaven door de lucht passagiers, post en/of vracht vervoert » (artikel 2, punt 3), van die richtlijn). De door de richtlijn geregelde luchthavengelden moeten derhalve niet rechtstreeks worden betaald door de passagiers.

Overigens houdt de bestreden wet geen verband met de door de verzoekende partij aangehaalde verordening (EG) nr. 1008/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 2008 inzake gemeenschappelijke regels voor de exploitatie van luchtdiensten in de Gemeenschap, vermits uit artikel 1 van die verordening blijkt dat het toepassingsgebied ervan tot de communautaire luchtvaartmaatschappijen is beperkt.

B.8. Het beroep tot vernietiging is niet ontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 21 februari 2013.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

M. Bossuyt